

Oslo Vestre Frikirke

Der jord og himmel møtes

Redaktøren har ordet

Tekst: Gunnar Johnsen, pastor

Gunnar Johnsen.

Foto: Privat

Dagene i Oslo er tunge nå. I ukene før påske har smittetallene steget kraftig. Byen er stengt ned. Utenom de vi bor sammen med, skal vi treffe færrest mulig. Pubene, kafene, restaurantene, kinoene, teatrene, idretten og fotballen – alt er stengt. Helsevesenet merker trykket fra pandemien. Det er stusselig om dagen.

Midt oppe i dette, feirer vi påske. Vi feirer at Jesus seiret over døden og ondskaperen, over all ødeleggelse, sykdom, splittelse, fiendskap og død. Det er ikke alltid like lett å tro på. Likevel er det dette kirken forkynner. Påsken forkynner håp. Akkurat som vi vet at koronaen en gang tar slutt, og at vi skal slippe å leve slik vi er nødt til

å leve nå, gir påsken håp om at døden ikke har det siste ordet.

Heller ikke i år kan vi feire påsken sammen, i kirken. Men kraften og betydningen av Jesus oppstandelse, kan bli enda tydeligere for oss når vi nå er avskåret fra kirkens fellesskap. Eller som Eivind Skeie sier det i siste vers av sin og Sigvald Tveit sin salme «Jeg tror på jordens forvandling:

«Ja, jorden skal forvandles,
dens natt går alt mot gry!
Jeg tror at Jesus Kristus
skal gjøre verden ny.»

I dette nummeret kan du lese om hvordan to av Vestre medlemmer har det under koronaen. Vi begynner en ny serie der vi presenterer leietakerne som holder til i Vestre og er med å fylle huset med aktiviteter og liv sju dager i uken. Kjetil Øvensen skriver om pilegrimsleden som går forbi Bislett. Vi får siste nytt om menighetens økonomi og fra forvaltningsrådet som håndterer driften av menigheten og av bygget vi holder til i. Til slutt skriver Judit Kokkinn om å bli sett av mennesker, og ikke minst, om å bli sett av Gud.

God påske.

Innhold

Livet under koronaen	Side 4
Da Bislett ble Bislett	Side 8
Leietakerne	Side 12
Økonomi	Side 14
Nytt fra forvaltningsrådet	Side 16
Du er en Gud som ser meg	Side 17
Nettgudstjenester i påsken	Side 19

Oslo Vestre Frikirke ligger sentralt ved rundkjøringen på Bislett.
 Du finner informasjon om våre aktiviteter på:
www.vestrefrikirke.no
www.facebook.com/Oslo-Vestre-Frikirke-285994078083099

Kontortid mandag, onsdag og torsdag 10.00 - 15.00

For kontakt med administrasjonen: post@vestrefrikirke.no, T. 48 89 16 22

For kontakt med eldsterådet: eldsteraadet@vestrefrikirke.no, T. 48 89 16 22

For kontakt med pastor: gunnar.johnsen@vestrifrikirke.no, tlf. 91 75 99 58

Vaktmester Yngve Jørgensen: T. 98 61 30 78

Menighetens arbeid finansieres i hovedsak gjennom faste givere og gaver fra de som tilhører menigheten. Vil du støtte med en engangssum eller et fast beløp, er vårt kontonummer 3000 15 39813. Du kan også Vippsse til nr. 15103 Oslo Vestre Frikirke.

Livet under koronaen

Tekst: Gunnar Johnsen

10. november i fjor ble Oslo stengt ned for andre gang. Nå er tiltakene enda strengere og byen er praktisk talt stengt helt ned. Vi har snakket med to av medlemmene i Vestre om hvordan livene deres er under koronaen.

Navn: Rune Akselsen

Alder: 51

Bosted: Hasle, Oslo.

Jobb: Kommunikasjonsrådgiver i Barne- og familiedepartementet

Medlem i Vestre siden dåpen i 1969.

Hvordan har livet ditt endret seg under koronaen?

Først og fremst lever jeg et veldig mye mindre sosialt liv. De fleste sosiale arenaer har jo vært mer eller mindre nedstengt i et helt år, iallfall her i Oslo. Så det har vært få muligheter til å treffe venner, og i perio-

der også familie. Hverdagen er blitt om mulig enda mer A4, og kan minne litt om handlingen i filmen «En ny hverdag truer» (Groundhog Day) – der hovedpersonen gjenopplever nøyaktig den samme dagen om igjen og om igjen.

Ellers har jobbhverdagen endret seg. Er riktignok så heldig å få være fysisk til stede på jobben hver dag. Men det siste året har arbeidsoppgavene nesten utelukkende vært knyttet til koronapandemien og håndteringen av denne. Departementet jeg jobber i har ansvar for tiltak overfor både sårbare barn og unge, tros- og livssynssamfunn og forbrukere. Men det er jo for så vidt givende og interessant å få jobbe med.

Hva synes du er det verste med alle restriksjonene vi må etterleve?

Nå har jeg blitt så vant til restriksjonene at jeg knapt tenker over det lenger. Men verst er det å ikke kunne treffe folk i noen særlig grad, og det å ikke kunne reise utenfor landets grenser. Aller verst er imidlertid stengingen av treningssentrene, og den stadige nedstengningen av aktiviteter for barn og unge.

Hva savner du mest?

Å kunne få ha mer tid med venner og

familie, ha friheten til å kunne reise og bevege meg fritt. Og så savner jeg vaksinen.

Ser du noe positivt i slik vi nå må leve livene våre?

Jeg ser ikke de store «oppsidene» med koronaen. Men det blir spennende å se hva vi tar med oss fra pandemitiden, når samfunnet igjen åpner. Da tenker jeg for eksempel på det som går på smittevern, alt fra håndvask til å holde avstand. Kanskje kan vi se mindre omfattende influensaepidemier i årene fremover? Samtidig er det rart hvor fort vi glemmer og går tilbake til hverdagen etter en krise.

Hvordan er det å ikke kunne gå på vanlige gudstjenester og andre arrangementer i menigheten?

Savner veldig å få gå i kirken og på gudstjenester, og det savnet er særlig stort ved høytider. Mange, inkludert Vestre, gjør en god jobb med nettgudstjenester, men det blir ikke det samme som å få være fysisk til stede i kirkerommet og møte andre.

Hva ser du mest fram til når koronaen er over?

Å få gjenoppta et normalt liv, er det jeg ser mest frem til. Krysser fingrene for at vi kan få en viss gjenåpning når vi nærmere oss juli, slik at sommeren kan nytes sammen med venner og familie.

Navn: Torill Mjelve Johansen

Alder: 75

Bosted: Røa i Oslo.

Jobb: Pensjonist

Medlem i Vestre siden dåpen i 1945, konfirmert i Vestre i 1961.

Hvordan har livet ditt endret seg under koronaen?

Det har blitt færre kirke- og kulturopplevelser, smått med reiser, mye turgåing, begrenset antall faste kontakter, mindre å se av familie og venner. Til gjengjeld er det blitt mere telefon- og facetimekontakt, flere strikkeprosjekter...

Hva synes du er det verste med alle restriksjonene vi må etterleve?

Siden jeg mistet mannen min noen måneder før pandemien slo til, er det i grunnen det som er det verste. Alle restriksjonene rundt koronaen er det bare å forholde seg

til, slutte opp om, gjøre det beste ut av og ikke la seg deppe over.

Hva savner du mest?

Jeg savner muligheten til å kunne starte opp et liv som enslig og ikke være omgitt av pandemi- og smittebegrensninger. Altså et normalt sosialt liv.

Ser du noe positivt i slik vi nå må leve livene våre?

For meg som nyslått enslig og pensjonist, klarer jeg ikke å se så mye positivt. TV, serier og filmer fyller ut dødtid i hverdagen, men gir ikke så mye mer enn tidtrøytte og erstatter ikke samvær med andre. Heldigvis har jeg barn og familie rundt meg som sammen med noen få gode venner gjør

at dagene absolutt ikke er svarte. Og vi er heldige som bor så fint til at vi har verdens beste turmuligheter!

Howdan er det å ikke kunne gå på vanlige gudstjenester og andre arrangementer i menigheten?

Savner det.

Hva ser du mest fram til når koronaen er over?

Normalisering av livet, kort sagt gå i butikken uten munnbind, gå på teater, konserter, reiser, i kirken, treffe folk, feire merkedager med så mange man ønsker, treffe de gamle kollegene til lunsj, gå på fysiske samlinger og ikke bare møtes på Teams, slippe å strømme begravelser... Det er nok av ting å se fram til.

Vaner som forebygger **smitte**

Papirlommetørkle
foran munn og nese beskytter andre når du hoster eller nyser. Kast lommetørkleet etter bruk. Vask så hendene.

Bruk albukroken
når du må hoste eller nyse og ikke har papirlommetørkle tilgjengelig.

Vask hendene
ofte og grundig, spesielt når du har vært ute blant folk.

Hånddesinfeksjon
med alkoholholdige midler er et godt alternativ når håndvask ikke er mulig, for eksempel på reise.

FHI
Folkehelseinstituttet

Helsedirektoratet

Er vi lei av dette nå?

Foto: Gunnar Johnsen.

"Ikonet Treenigheten viser at Gud er felleskap. Og er det ikke fellesskapet vi savner under koronaen?"

Foto: Gunnar Johnsen.

Da Bislett ble Bislett

Av: Kjetil Øvensen, medlem av eldsterådet i Vestre Frikirke.

Mange pilegrimsleder førte til Bislett. Faksimile.

En gang i tiden førte alle veier til Nidaros. En av disse veiene gikk over markene som nå heter Bislett.

Etter Olav den helliges død på Stiklestad i 1030 begynte underlige ting å skje med Olavs døde kropp. Så underlige at Olav allerede et år etter sin død, ble helgen innenfor den katolske kirke. Mange pilegrimer oppsøkte hans grav i det håp at helgenen Olav ville helbrede sykdommer og gå i forbønn for dem. Det kom pilegrimer fra hele Norge, fra Sverige, og fra kontinentet.

Pilegrimsleden/Middelalderveien

Pilegrimer, som kom vandrende på vestsiden av Oslofjorden, fulgte Tunsbergleden, mens de på østsiden fulgte Borgleden. Når man kom til Oslo, måtte man gjøre et valg. Enten å følge Ringeriksleden eller Romeriksleden. Disse to ledene førte nordover på hver sin side av Mjøsa og møttes på Lillehammer i det som kalles Gudbrandsdalsleden mot Nidaros. Ville man unngå Dovrefjell, var det også mulig å følge en led gjennom Østerdalen.

Dersom man kom fra vestsiden av Oslo og ville følge Romeriksleden, eller fra øst og ville følge Ringeriksleden, måtte man passere Gamle Aker kirke og Bislett. I dag er det ikke mye på

Bislett som minner om en pilegrimsled med stier, bekker, fuglekvitte og en stille stund i veikanten. Men vil man gå ruten fra den gang, er det til en viss grad mulig. Da kan man ta på turutstyr og vandre Akersbakken fra Gamle Aker kirke, opp Ullevålsveien et lite stykke, gå til venstre i Bjerregaardsgate, fortsette mot Dalsbergstien, krysse Pilestredet, gå opp Homannsbakken, gå gjennom skolegården til KG, ned på andre siden, følg Josefines gate til Hegdehaugsveien, gå mot Professor Dahls gate og følge hele Professor Dahls gate til man havner i Frognerparken. Herfra kan man gå gjennom Frognerparken i retning Skøyen.

Etter reformasjonen ble disse pilegrimsvandringene forbudt. Pilegrimsleden i vår nærhet er derfor mer kjent som Middelaldervegen eller Bispevegen mellom Gamle Aker kirke og Haslum i Bærum. På Frogner gikk det en avstikker til Bygdøy.

Oslo

Offisielt er Oslos grunnleggelse tidfestet til år 1048. Men stadig nye funn, gjør at man tror det var en bymessig bebyggelse allerede rundt år 1000, kanskje enda tidligere. Det som var av bebyggelse, lå på østsiden av Bjørvika. Landområdene rundt var mark og skog. Selv da byen brant og Christian IV i 1624 etablerte den

*Slik ser Bislett ut i dag med Bislett stadion, Bislett bad og Vestre frikirke.
Foto. Gunnar Johnsen.*

nye byen på vestsiden av Bjørvika, var område-
ne utenfor vollene til Kvadraturen fremdeles
landlige. Det var «bymark». Fra gamle Oslo
måtte man passere Akerselva for å komme
seg vestover. Helt til 1654 var det kun ett
passeringsted, brua i det som nå kalles Nordre
gate, Grünerbrua. Herfra var ikke veien lang til
bakkene opp mot Gamle Aker kirke. Den ble
bygget på 1100-tallet, og er den eneste kirken i
Oslo fra katolsk tid.

Bisletbekken

Det var flere vannårer man måtte passere der-
som man fulgte veien vestover fra gamle Oslo
mot Frogner. Bisletbekken som alle har hørt
om, men ingen har sett, måtte også forseres. På
tørre dager kunne det gjøres relativt enkelt ved
Dalsbergstien. På våte dager var det verre. Da
fløt bekkene utover i de flattere partiene og man
vasset i gjørme. Ingen ville bygge i bekkens
nærhet. Luktet gjorde den også, og lukta ble
verre ettersom tiden gikk. Den ble et åpent klo-
akknett. Bekken skapte store problemer, særlig
nedover mot sentrum omtrent der Tullinløkka
ligger. I tidsrommet 1860 – 1893 ble derfor
Bisletbekken lagt i rør helt fra Studenterlunden
til Ullevål.

Ovenfor det som nå heter Dalsbergstien, etter
passering av den åpne Bisletbekken, var man
kommet så langt ut på landet at det var behov
for en rast.

Løkke nr. 60

Ifølge Oslo Byleksikon ble det anlagt en løkke
nr. 60 på Bymarken, midt på dagens Bislett.
Denne løkken var tilknyttet Kongens gate 20
i Kvadraturen. En løkke var et jordbruksareal
eid av byen og avsatt til å fø byens befolkning.
Løkke nr. 60 var i 1697 på 37 mål. Rundt 1800
hadde den vokst til 74,5 mål. I dag er ingenting

Dalbergstien i 2021 sett fra Pilestredet.

Foto: Gunnar Johnsen

igjen av disse løkkene, bortsett fra Stensparken
og St. Hanshaugen.

Det gikk en vei fra Kongens gate opp til
Middelaldervegen og denne løkken. I enden
av Kongens gate lå Store Voldport. Gjennom
denne porten i festningsvullen kom man ut
omtrent der Stortorvet ligger nå. Da var man
i Grensen. Vollene mot Grensen ble revet etter
en bybrann rundt år 1700.

Det var frakt av varer til og fra ladestedet
Kristiania. Også Bygdøy hadde status som
ladested. I Grensen gikk en kjerrevei som på
toppen dreide mot nordnordvest. Den gikk på
vestsiden av alle åskammene og haugene (St.
Hanshaugen etc.). Vi har allerede nevnt Bislet-
bekken. Den var ikke enkel å forsere der den
lå i dype dalsøkk eller i våtmarksområde. Man
måtte langt opp i «bymarken», til det omtalte

punktet der Dalsbergstien nå ligger. Vi kan altså snakke om et veikryss, der kjerreveien møtte Middelaldervegen. Kjerreveien fikk etter hvert navnet Rakkerstredet, senere Pilestredet. Noen kalte den også Nattmandstredet. Nattmannen var den som tømte byens utedoer nattestid. Etterlatenskapene ble deponert omtrent der Pilestredet Park ligger og på et senere stadium solgt som gjødsel. Lukten i området var som i en god, gammeldags utedo.

På nevnte løkke nr. 60 bygde kjøpmennene i Kongensgate et vertshus. På dette stedet, i dette krysset, kunne forbipasserende få en etterlengtet hvil. Tiden vi snakker om er 1600-tallet, etter at Kvadraturen ble anlagt. Bevertningsstedet fikk navnet «Bisaalit». Derav navnet Bislett. Huset må ha vært enkelt. Det finnes ingen bilder og det er uklart når det ble revet. Det vi vet er at Bislet teglverk ble etablert omtrent der vertshuset lå i 1846 og siden solgt til kommunen i 1898. Teglverket ble revet for å gi plass til en idrettsbane, senere det sagnomsuste Bislet Stadion. Det var også et løkkehus på eiendommen. Det ble revet for å gi plass til Bislet Bad i Pilestredet 60. Det stod ferdig i 1920.

På andre siden av gaten, på hjørnet av Pilestredet og Josefines gate, ble samtidig Oslo Vestre Frikirke bygget. Bislet Bad og Frikirken har et par ting til felles. Begge har samme arkitekter og begge ble bygget midt under en pandemi kalt Spanskesyken. Men det er en annen historie...

Noen kilder:

<https://pilegrimsleden.no/kart>

Oslo Byleksikon, femte utgave

Oslo Byarkiv, Tobias 2-3/2007

Lars Roede, Historisk atlas over Oslo

Kjetil Øvensen.

Foto: Privat.

Leietakerne

Tekst: Gunnar Johnsen

Kraftverket Menighet

Vestre Frikirke holder til i et svært bygg. Den eldste delen med selve kirkerommet, sto ferdig i 1920, den nyeste med kontorer, kjøkken og menighetssal på 1980-tallet. I løpet av en uke skjer det mye på huset. Vi er på ingen måte alene. Leietakerne fyller opp de fleste rommene med en stor bredde av aktiviteter. Men hvem er alle leietakerne våre? Hva driver de med og hvordan havnet de i Vestre. Følg med i vår nye serie: Leietakerne. I dag: Kraftverket.

Leietaker: Kraftverket.

En menighet i Frikirken.

Hvor lenge de har leid: Siden 2004.

Leier: Kontor, kirkesalen til gudstjenester søndager kl. 17 med tredelt søndagsskole i underetasjen, torsdagsmiddag for papirløse flyktninger samt ulike møter og konserter.

Hvem snakker vi med: Kjetil Gilberg, pastor siden 2003.

Kraftverket er ikke noe hva som helst. Vi snakker om vår søstermenighet i Frikirken. Etter 17 år under samme tak, er Kraftverket søsteren vi står nærmest og har mest kontakt med. Menigheten ble stiftet i 1999. Vi spør han som sto bak oppstarten av Kraftverket og har vært dens pastor i 18 år, Kjetil Gilberg, om hvordan menigheten havnet her på huset.

Guds veier er uransakelige, sier Gilberg.

Kjetil Gilberg på kontoret i hjørne av underetasjen ut mot rundkjøringen. Foto: Gunnar Johnsen.

I utgangspunktet ville vi absolutt ikke leie i en kirke. På begynnelsen av 2000-tallet holdt vi til i kafelignende lokaler hos menigheten Subchurch i Keyzers gate på St. Olavs plass. Vi måtte ut derfra, og så oss om etter en kafe vi kunne være på. Det passet vår kultur best, mente vi. Men det var vanskelig å finne noe egnet sted, og etter en sommer uten noe sted å være, måtte vi bare finne noe. Da kom Reidulf Hanssen, pastor i Vestre den gang, og sa at vi kunne være i Vestre. Svært motvillig takket vi ja. Vi mente at dette var midlertidig at vi skulle være her en måneds tid eller noe sånt. Men siden har vi vært her.

Hvorfor ble dere værende?

Vestre er en god og raus utleier og vi har fått

disponere bygget mer eller mindre fritt. Etter hvert har vi blitt glade i huset og særlig i kirkerommet. Erfaringen er at det å være i en kirke, gir oss helt andre muligheter enn i en kafe. Vi er også en menighet med mye utskifting av folk. De som går i menigheten, føler tilhørighet her. De etterlyser ikke andre lokaler. Dette er kirken vår. I tillegg har vi vokst mye de årene vi har vært her. Kirkebygget er stort og rommer alle folkene og alle aktivitetene våre.

Hvordan har det vært å være menighet under koronaen?

Det har vært å leve i konstant omstilling. Vi måtte stille oss selv spørsmålet om hvordan vi kunne bevare fellesskapet når vi ikke kan møtes. Fokuset måtte skiftes fra å nå nye til å ta vare på de som er her. Vi har strømmet gudstjenester, hatt gudstjenester og sosiale treff på zoom og gått på døra til folk i menigheten til jul, til faste og til påske med en gave og et opplegg for høytiden. Husgruppene våre har møttes delvis fysisk og delvis på nett. Vi har hatt kirkevandring fra kirketrapp til kirketrapp i området rundt Bislett. Og vi har laget podcast nesten hver uke.

Kraftverket er ikke et vanlig navn for en menighet. Intervjueren prøver seg på en morsomhet. Kraftverket: Fossil eller fornybar energi?

Før menighetsdannelsen het vi noe sånt som «Frikirkens prosjekt i Oslo Sentrum.» Da vi ble menighet, ville vi ikke hete Oslo Sentrum Frikirke. Det var altfor kjedelig. Vi identifiserte oss mer med menighetsnavn som Subchurch og Rensieriet. Min kone og jeg satt hjemme en kveld og snakket om hva vi kunne kalles menigheten. Det var da navnet Kraftverket kom opp. Det er både fornybart og bærekraftig, akkurat slik vi vil være som menighet, avslutter Kjetil Gilberg.

Økonomi

Tekst: Sølve Fredheim, økonomiansvarlig

Sølve Fredheim

Foto: A-2 Norge AS

Treg start på det nye året

Vinteren er over, i alle fall offisielt, men snøen ligger fortsatt og minner om det som har vært en kald vinter. Noe tregt går det også med inntektene i det nye året. Ved utgangen av februar hadde vi fått inn kr. 124.500 i faste bidrag og kr. 6.900 i kollekt. Det er 6% under budsjettet, der kollekten er 200 kr. over, mens de faste bidragene er 8.800 under budsjettet. I forhold til samme periode i fjor ligger giverinntektene noe over nivået fra 2020 som hadde en enda tregere start.

Nå som koronapandemien fører til at det er mindre å bruke penger på blant folk flest,

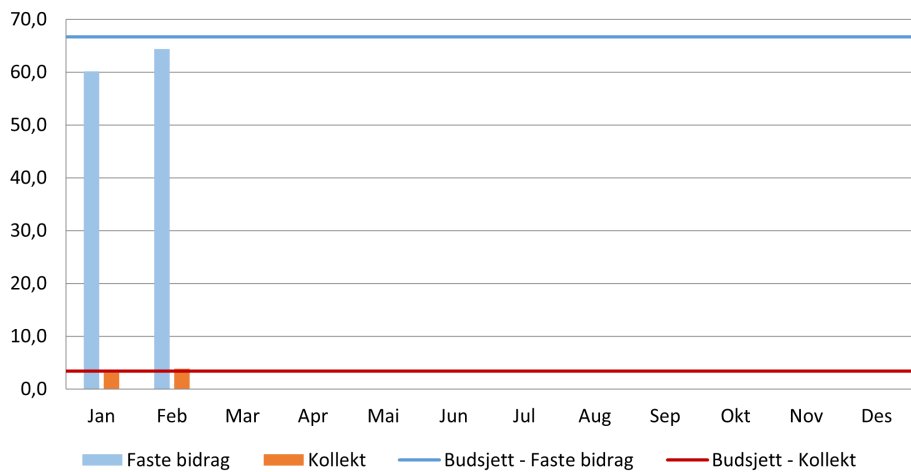
hadde vi ønsket at inntektene var høyere, men slik er det altså ikke. Jeg minner om at taket for skattefradrag til frivillige organisasjoner er hele 50.000 i 2021, og alle givere bør minimum sørge for å justere opp sine beløp i takt med prisutviklingen siden utgiftene øker år for år. Hvis du ikke er det allerede, kan du tegne seg som fast giver ved å gå inn på hjemmesidene våre, www.vestrefrikirke.no, og fylle ut skjemaet for å opprette avtalegiro. Det er enkelt og raskt å gjøre.

Lys i mørket-aksjonen og årsregnskap med rekordunderskudd.

I fjor høst hadde vi en innsamlingsaksjon for å kunne installere utvendig belysning. Vi fikk inn nok penger til at vi kunne gjøre bygget vårt mer synlig på kvelds- og nattestid. Det er morsomt at folk i nabolaget oppdager at det er et kirkebygg som ligger i Pilestredet 69, for det er mange som har gått forbi uten å legge merke til at det er en kirke her.

Sett under ett ble det imidlertid et rekordstort underskudd på årsregnskapet for 2020, og vi trenger mer enn noen gang at medlemmene graver dypere i lommene og gir så det monner. Mer informasjon om regnskapet for i fjor kommer i årsrapporten som blir lagt ved innkallingen til årsmøtet i april.

Gaver/faste bidrag t.o.m. februar 2021

Nytt fra forvaltningsrådet

Tekst: Torunn Nasset, leder av forvaltningsrådet

Torunn Nasset.

Foto: Privat

Forvaltningsrådet har allerede gjennomført tre møter i 2021. Pandemien gjør at vi fortsatt møtes digitalt. For denne typen møter fungerer det overraskende bra, men vi ser frem til å kunne møtes fysisk igjen.

Ser man på agendaene til møtene i forvaltningsrådet så langt dette året, kan det se ut som om det ikke er noen fremdrift i rådets arbeid. Det skyldes i hovedsak at flere av saken er «prosessaker» som må diskuteres i flere runder, samt venting på anbud og tilbakemeldinger fra eksterne leverandører. Men noen saker er avsluttet:

- Utvendig belysning av kirkebygget er ferdigstilt.
- Det er etablert delings- og arkiveringssystem for fellesdokumenter.

- Det er utarbeidet og vedtatt plan for HMS-arbeidet, Helse, miljø og sikkerhet. Planen tas i bruk i løpet av våren.

Saker vi skal jobbe videre med utover våren:

- Etablering av funksjonell nettløsning for de ansatte og i hele bygget.
- Reparasjon av terrassedør i lokalene som Frikirkens hovedkontor leier. Den oppmerksomme leser husker kanskje at jeg i forrige menighetsblad skrev at dette var en prioritert oppgave fordi denne døren er rømningsvei for hovedkontoret. Vi venter på endelig tilbud fra leverandør. I denne saken er pandemien faktisk «på vår side» da alle ansatte på hovedkontoret er på hjemmekontor.
- Menighetens personvernrutiner.
- Innredning av det nyoppussede kapellet
- I etterkant av budsjettmøtet i januar ble det etablert idégruppe som skal se på muligheter for å øke Vestres inntekter.

Forvaltningsrådet hadde møte med tilsynsmannen under tilsynsbesøket i februar. Det ble et nyttig og konstruktivt møte. Tilsynsmannens tilbakemelding var at Vestre for det meste har orden i eget hus. Tilsynsmannen påpekte et par ting som bør forbedres, for eksempel bedre system for arkivering av kirkens dokumenter. Administrativ medarbeider, Tonhild Kråkenes har allerede tatt tak i dette.

Du er en Gud som ser meg

Tekst: Judith Anne Kokkinn, leder seniortreffet.

*Judith Anne Kokkinn.
Foto: Privat arkiv*

En venninne spurte meg en gang om hvorfor jeg er så knyttet til vår families hytte i Valdres, i og med at jeg først kom dit da jeg var 30 år gammel, som «innvandrersbrud». Jeg burde ha svart at den ligger så fint til: noen få meter

under tregrensen, omringet av flotte graner, men med kort vei opp til et åpent og bart fjellandskap; at vi fra stuevinduene og terrassen nyter en flott utsikt over Golsfjellet og fjellene i Hemsedal og Vang. Og at den har en gammel-dags sjarm med tømmerbjelker i stuetaket og en unik gulvpeis.

Jeg kom ikke på noen av disse gode grunnene. Det som kom i mitt hode, var et indre bilde av ham som hadde bygget hytta, min manns morfar. Han var kompanisjef for en liten gjeng reservesoldater som slåss mot tyskerne i Begnadalen våren 1940. Da han skulle kjøpe tomt til en familiehytte i 1953, var Valdres et selvsagt valg. Hvorfor er det hans person som har knyttet meg slik til hytta? Jeg kjente ham kun i noen få år før han døde, men i de få årene så han meg, ikke bare som en kvinne, eller en fremmed fugl eller hans dattersønns kone. Han så meg med en inderlig bevissthet om at jeg tilhørte et annet sted, et annet liv, en annen familiehistorie.

Sosiologen Anton Antonovsky (1993) skriver at for å oppnå en følelse av sammenheng i livene våre, må vi kjenne på en tilhørighet i tid og sted. Bestefaren til min mann spurte nesten alltid om mine foreldre og familie i Australia.

Hytta i Valdres. Foto: privat.

Han vil ha detaljer om hva jeg drev med før jeg kom til Norge. Han sparte på avisutklipp som hadde med mitt yrke å gjøre, i håp om at jeg også kunne praktisere det en gang i Norge. Hans blikk var bestandig fylt med inderlig respekt og kjærlig nysgjerrighet, selv om jeg bare kunne respondere på hans interesse for meg og mine i enstavelserord på norsk.

I 1.Mosebok kapittel 16 står en gripende historie om Hagar, Sara og Abrahams ulykkelige slavekvinne. Først ble hun et offer for Saras intrige. Sara, som var ufruktbar, tok skjeen i egen hånd når det gjaldt Guds løfte til Abraham om at han skulle velsignes med en sønn. Da Hagar ble gravid med Abraham, så hun ned på sin husfrue. En krenket Sara vil bli kvitt Hagar og barnet hun bar, og mobbet henne slik at hun rømte. Men Herrens engel fant henne ved en vannkilde i ørkenen. Han sa: «Hagar, Saras slavekvinne, hvor kommer du fra og hvor går du hen?» Og Hagar svarte med å fortelle historien sin. Hun fikk høre at Gud har hørt om hennes ydmykelse, og hun fikk oppreisning da Guds løfte om hennes sønns skjebne ble åpenbart for henne. «Da satte hun dette navnet på Herren som hadde talt til henne: «Du er en gud som ser meg.» For hun sa: «Har jeg virkelig her sett ham som ser meg?»

I min bok «Profesjonelt sosialt arbeid» fra 2005, skriver jeg om blikket: «Blikket er for de fleste noe som ikke er kontrollerbart. Blikket vi fester på andre er avhengig av holdninger og verdier i tillegg til følelser. Hvor mange mødre har ikke opplevd at barnet protesterer: «Ikke se på meg sånn!», og mødre har formanet nysgjerrige barn: «Ikke stirr!» Mennesker er som oftest ikke klar over at deres blikk har vært så gjennomtrengende og har «sagt» så mye».

Med andre ord er det både ekte interesse for den andre gjennom relevante, treffende spørsmål og blikket til den som spør, som gjør at mottageren føler seg vel og er villig til å åpne seg for en nærmere relasjon. Hagar opplevde dette i sitt møte med Gud og hans engel. Hun stolte på denne guden hun møtte i ørkenen, og fulgte formaningen om å returnere til Sara og la seg ydmyke under hennes hånd. Hagar fødte Abraham en sønn, og Abraham gav sønnen som Hagar fødte, navnet Ismael.

Mot slutten av sitt liv, gav Jesus sine disipler dette oppdraget: «Gå ut i hele verden og forkynn evangeliet for alt som Gud har skapt!» (Markus 16,15). Før han befalte dette, hadde Jesus vært en rollemodell når det gjelder hvordan de (og vi) skal takle den oppgaven: I forbindelse med helbredelsesundrene spurte Jesus veldig ofte «Hva vil du at jeg skal gjøre for deg»? Jesus vil bli kjent med dem som kom til ham. Flere steder står det at Jesus hadde inderlig medfølelse, både med mengden av folk som fulgte etter ham (jf Markus 6,34 og 8.2) og med enkeltpersoner (jf Markus 1,41 og Lukas 7,11-17). Disiplene som har fortalt om disse episodene, må ha sett denne medfølelsen i blikket hans: en inderlig kjærlighet og omsorg for dem som led eller som var på ville veier.

Ofte føler jeg at jeg kommer til kort når det gjelder å se, spørre eller tale til folk på den måten Jesus vil at jeg skal gjøre. Jeg kan bare be den Gud som ser meg om Han vil «være denne dagen inne i meg og utenfor meg. Ydmyk og saktmodig likevel allmektig... og bevar meg i de nydelige holdningene: glad, enkel og vennlig». (Fra Tidebønner fra Ffald-Y-Brenin)

Nettgudstjenester i påsken

Tekst: Gunnar Johnsen.

Det er gått over fire måneder siden vi kunne møtes til gudstjeneste i kirken i Pilestredet 69. Nå går det i gudstjenester på nett. Slik vil det være inntil det igjen blir mulig å samles for å feire gudstjenester. I påsken legger vi ut gudstjenester på vår facebook- og vår hjemmeside følgende dager:

- Palmesøndag 28. mars i 10-tiden.
- Skjærtorsdag 1. april i 15-tiden.
- Langfredag 2. april i 10-tiden.
- 1. Påskedag 4. april i 6-tiden om morgenen.

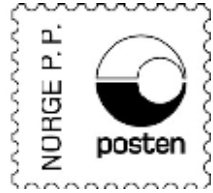

”Erik Strandberg spiller kontrabass med Inger Karlsen som vokalist på nettgudstjenesten som kommer skjærtorsdag.”
Foto: Gunnar Johnsen.

B-blad, Porto betalt

Ettersendes ikke, men returneres med informasjon om ny adresse til:

Oslo Vestre Frikirke, Pilestredet 69,
0350 Oslo

Men nå er jo Kristus stått opp fra de døde...

Paulus 1. brev til korinterne 15, 20

